

“Velles” i “noves” polítiques

Dg, 30/11/2014 per La puntada

[La puntada](#)

Quim Cervera

Aquests darrers anys han aparegut a Catalunya, i també en altres indrets de l'estat espanyol i d'Europa un conjunt de moviments sociopolítics “nous”. Aquí són: el 15-M, l'Assemblea Nacional Catalana (ANC), Procés Constituent, Súmate (que dona suport a l'ANC), Podemos, Guanyem Barcelona, i ara darrerament Multiplicate.

Uns se situen més en l'eix nacional (sense oblidar l'eix social) i altres es col·loquen en l'eix social. Aquests darrers segueixen, sobretot, la tradició de l'esquerra.

En temps de crisi, ja és un clàssic el fet que l'esquerra es divideix, presenta noves alternatives, i totes elles manifesten una vocació “universal”. Totes apunten a confluïr en una proposta social i política alternativa a la situació actual que consideren ben injusta.

Tant en els moviments de caire més nacional com en els de caire més social podem trobar força punts comuns en les seves propostes concretes i també en el procés pel qual han arribat a constituir-se, com també en la metodologia que empren.

Aquest fet reforça la hipòtesi que els dos eixos estan a Catalunya totalment vinculats.

Els partits polítics (que alguns denominen “velles” polítiques) pel fet d'haver-se de dedicar a construir el nou règim democràtic i a “omplir” les administracions, han perdut en part el contacte directe amb la població. La proporció de militants en relació amb el nombre de votants és una dada important. El PNB a Euskadi és el que té una proporció més alta de militants (a les Espanyes), ja que té una imbricació forta en la societat civil. CDC no arriba a les cotes del PNB però ho ha intentat i en té un grau força notable. ERC s'ha espavilat a connectar amb les noves generacions, que sense por, han esdevingut independentistes. ICV i EUiA també han mirat de no perdre gaire aquesta relació amb el que viu el poble, però, al meu entendre, encara és insuficient. El que ha perdut més aquesta relació, ha estat el PSC i ara ho pateix. Per als partits d'esquerres és fonamental la immersió en les sensibilitats del que viu el poble. Aquesta és una de les raons que expliquen que hagin aparegut aquestes “noves” polítiques. La corrupció d'alguns polítics, la manca d'una bona llei de finançament dels partits, la mateixa crisi, poden ser altres factors que hi incideixin.

Aquest nous moviments –i penso que encara en sorgiran més– tenen nous lideratges (en molts casos dones, cosa que significa ja una nova forma de fer política), han possibilitat que noves generacions més joves s'incorporin a la política, han positivitzat de nou, el fer polític, i han valorat molt la participació ciutadana més enllà de les eleccions.

Actualment és difícil trobar alternatives globals a la situació complexa actual, amb un pensament sòlid i unes estratègies que es visibilitzin eficaces. Tot són temptatives, gèrmens, experiències interessants en el camp econòmic, polític, cultural, social però que no acaben de donar una resposta completa. Aquests nous moviments estan en aquesta direcció, però em pregunto: ¿no els manca una anàlisi i un ideari polític, que per altra banda, potser encara no és prou madur per obtenir-lo?, ¿no hauran de connectar amb les tradicions de l'esquerra encara vàlides, tot i que readaptant-les, com són: el republicanisme, l'anarquisme, el socialisme i el comunisme?. Crec que això i una organització madura és el que poden oferir, encara, els partits del ventall de les esquerres. Cal, potser, una

imbricació entre les “velles” i “noves” polítiques sobretot en el camp de l’esquerra. El capital, i les institucions que li donen suport i la dreta política tenen encara molta força i caldrà processos dificultosos d’unitat. Molts d’aquests moviments, possiblement desapareixeran, altres es fusionaran, altres donaran nova vida i creativitat a partits polítics... Ja ho veurem.

S’hauran, doncs, de definir més ideològicament. S’hauran de definir en el camp nacional català. Estan força definits quant als moviments apareguts als anys seixanta: feminisme, ecologisme, i pacifisme i també donen força suport al cooperativisme.

Tots aquests moviments “nous” desitgen un futur social millor i hi treballen. L’horitzó social pel qual miren de lluitar és un avançament del regnat de Déu enmig nostre, fins i tot molts sense saber-ho.

Hi contemplo en ells, la presència més o menys amagada de l’Esperit diví ja que intenten “fer néixer de nou”, miren de fer créixer “la persona nova”, i ens avancen vers la “terra nova i el cel nou”.